

[Arbejdsministeren.]

kasse valgte dagpengesats. Her er vi imidlertid lidt på gyngende grund, det er ikke muligt at beregne det samlede antal medlemmer, som her kommer ind i billedet.

Det, vi kan fastslå med usvigelig sikkerhed, er, at det først og fremmest er de lavest lønnede arbejdergrupper, der får glæde af de her foreslåede ændringer. Det vil især sige ikke-faglærte arbejdere, specialarbejdere, arbejdsmænd og kvinder og her især igen de store grupper af arbejdsløse, som findes i egnsudviklingsområderne.

Vi har drøftet dette med arbejdsformidlingskontorerne, og en række arbejdsformidlingschefer har bekræftet, at sådan er situationen. Man skønner, at mellem $\frac{2}{3}$ og $\frac{3}{4}$ af de ledige i disse områder vil kunne opnå en økonomisk fordel gennem den højere procent, der nu bliver tale om, og jeg mener, det er socialt rigtigt, socialt nødvendigt, at man netop her, hvor der er tale om egne af landet, hvor der findes mange ikke-faglærte, hvor erhvervsudviklingen ikke er fulgt med den udvikling, der er sket i den øvrige del af landet, og hvor der er tale om arbejdsløshedsperioder af et helt andet omfang, end man kender i den øvrige del af landet, at man altså netop her først og fremmest sætter ind for at gavne disse mennesker, som uden egen skyld kommer ud for arbejdsløshed. Det er jo også hovedsigtet med forslaget at hjælpe disse dårligt stillede.

Må jeg sige til hr. Simonsen, som for så vidt udtrykte sympati for forslaget, men mente, at det ikke harmonerede med sparebestræbelserne, at jeg tror, man kan finde områder, hvor det er rigtigere at sætte ind med de sparebestræbelser, som jeg er enig i bør gennemføres. Jeg mener altså, som jeg sagde det før, at der her er en social nødvendighed for at sætte ind.

Hr. Simonsen sagde videre, at det, vi kom med her, jo i virkeligheden var i strid med det, Wechselmann-udvalget i 1967 indstillede. Heroverfor vil jeg gerne gøre to bemærkninger, for det første den, at der var et folketingsflertal i 1967, da man afgav betænkning om det lovforslag, der dengang var til behandling, som sagde, at i en videre reform må vi tilstræbe at nå frem til en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Det står i betænkningen fra dengang, og det skal villigt erkendes, at det ikke er noget, hr.

Simonsen eller hans parti har noget ansvar for, man var lige så afvisende dengang som nu over for at gå videre, men i alle tilfælde var forholdet det, at SF, socialdemokratiet og det radikale venstre var enige om denne formulering, hvad angår fremtiden på dette felt.

Jeg har én bemærkning til til hr. Simonsen over for synspunktet om, at dette ikke helt harmonerer med Wechselmann-udvalgets indstilling, og det er den, at denne enige indstilling jo dog ikke forhindrede de tre tidligere regeringspartier i at gennemføre et forslag om en ekstraordinær forhøjelse af kontingentet til arbejdsløshedsforsikringen til trods for, at det var i direkte strid med det, der lå i den oprindelige indstilling, og til trods for, at kontingentet i forvejen var reguleret i meget nøje overensstemmelse med udviklingen i dagpengesatserne. Det synes jeg nok skal med ind i billedet også.

Hr. Simonsen var videre inde på en sammenligning med sygedagpengene, hvor det jo er rigtigt, at den tidligere regering fremsatte et forslag, som opererede med en 90 pct.s grænse, og det er jo også det, der kommer fra den nuværende regering. Nu har også andre ordførere talt om, at forudsætningerne her var karensdagenes bevarelse. Jeg tror ikke — men jeg skal ikke rode mig mere ind i min kollega socialministerens ressort end højst nødvendigt — at den endelige reform, hvad angår sygedagpenge, kommer til at indeholde karensdage; jeg tror, at den kommer til at indeholde en 90 pct.s-regel, og det er min fornemmelse, at der vil være stærk tilslutning til det.

Jeg kan være enig i, at der er behov for uddannelse; vi har omkring 600.000 ikke-faglærte arbejdere her i landet, som vi søger i den udstrækning, vi overhovedet har økonomisk og lokalemæssig og læremæssig mulighed for det; at give den uddannelse, de burde have haft i de helt unge år. I meget høj grad er det jo sådan, at de, der har den dårligste uddannelse, har de laveste lønninger og har vanskeligst ved at få stabilt arbejde, og det søger vi at rette op på. Jeg mener ikke, at vi er kommet langt med de vel ca. 30.000 om året, som gennemgår en uddannelse i henhold til specialarbejderloven eller i henhold til efteruddannelsesreglerne eller omskolingsloven; jeg mener, det er meget vigtigt, at vi går videre på dette